

have Noget at betyde for Landboerne, om de tjørte et Par Mil mere med deres Stovprodukter og andre Produkter, men derimod kunde han godt forstaae, at det kunde have en stor Betydning for Hobro. Han var altsaa overordentlig lydhor overfor Hobro, eller lad mig sige: overfor Smaaahyerne, men det forekom mig ikke, at han var i samme Grad lydhor overfor de Krav, der gjordes fra den anden Side. Det forekommer mig nu rigtignok, at naar Banen udmunder i selve Hovedbanen, ikke mere end 2 Mil fra Hobro, tages der tilstrækkeligt Hensyn til den, og saa bør den kunne taale Konkurrencen, hvis der ellers er Kraft i den; hvis den ikke kan konkurrere under saadanne Forhold, saa bør det Almene heller ikke lide i den Grad under, at dets Interesser tilside-sættes paa en anden Maade. Det er altsaa netop af Hensynsfuldhed overfor Ribe, og for at gjøre det muligt for Hobro at konkurrere, at man har valgt Arden—Linien, saavidt jeg da har opfattet Mindretallet rigtigt. At der ved Linien Løgstør—Viborg med Sidegren til Arden vil komme et meget stort Opland ind under Banenettet er upaa-rikeligligt. Saavidt jeg har kunnet se, vil det ikke blive mindre end 3,400 Tønder Hartkorn med en tilsvarende Forøgelse i Folketallet, og saa regner jeg i ovenstjebot ikke Han—Herrederne med, som dog gjerne til en vis Grad kunde tages med. De repræsenterer 16,000 Menneſter og henimod 3,000 Tønder Hartkorn. Selv fraſeet Hanherrederne, er imidlertid det øvrige Land, der drages ind under den Forbindelse, jeg her har omtalt, saa meget større baade i Folketal og Hartkorn, at det vel er det største Offer værd i Forhold til Regjeringslinien — et større Offer er det jo nemlig for Statsklassen at anlægge en Bane paa 12 Mil i Stedet for paa 8 Mil, og ca. 12 Mil vil denne vel blive. Jeg kan ikke nægte, at jeg andres noget over, at den Linie, som Udvalgets Flertal har holdt paa, er den Linie, som baade er den forholdsvis dyreste pr. Mil og tillige den mindst tilfredsstillende. Nu siger den ærede Ordforer vel, at han ikke kan lægge nogen videre Vægt paa de store Stovtrækninger, der findes ved Arden, men den Udtalelse forstaaer jeg ikke. Naar vi offre mange Penge, og rimeligvis burde offre mange flere Penge paa at udvilde vor Stovkultur, saa skulde det ikke have Noget at betyde, at der her ligger 13,000 Tønder Land Stov, som ville faae bethydligt nærmere til Banen! Det forstaaer jeg ikke. Det vil ogsaa ligefrem have Betydning for Plantningsagen i de paagældende Egne, hvis man kan blive af med sine private

Produkter paa en nemmere Maade. Jeg skal endbydeligere fremhæve den store Betydning, det efter min Mening for Fremtiden vil faae, naar vi vælge denne Linie, paa Grund af dens nødvendige Fortsættelse mod Syd ned mod Herning. Den vil derved komme gennem store Hedestreekninger, hvor Heden netop egner sig godt dels til Beplantning og dels til Opdyrkning. Heden er der ingenlunde af den Bestaffenhed, at der ikke kan gjøres Noget ud af den, og det forekommer mig, at man her i Landet ikke har Maad til at lade over 100 Kvadratmil ligge hen i Hede. Jeg veed jo meget vel, at Hedestabet udfolder en stor Virksomhed med at kultivere Heden, og at Staten støtter Sagen ved at kjøbe den ene Hedestreekning efter den anden, men smaat gaar det jo frem, idet der jo kun er kultiveret en 3—4 Kvadratmil i Løbet af de sidste 10—20 Aar, og det er jo kun en lille Part af de 100 Kvadratmil. Jeg antager imidlertid, at det høie Thing vil være enig med mig i, at det virkelig er Statsopgave at faae Land indtaget under Kultur. Det var en Opgave, der først kom til at ligge for, da Krigen havde slaaet os saa svære Saar, at vi skulde søge at kultivere Heden, at vi skulde prøve at vinde det, der var tabt for os, tilbage paa en anden Maade. Det er ogsaa Noget, som Oboerne ikke ere fremmede for; rige Mænd baade fra Provindjerne og Kjøbenhavn have jo sat betydelige Kapitaler ind paa at kultivere Heden. Jeg tror, at vi ved vore fremtidige Jernbaneanlæg bør tage alt det Hensyn til det Almenes Interesser, som vi uden Skade kunne, og her er det jo ikke alene uden Skade for det Almene, men det er jo endog i fuldstændig Samklang med den almindelige Trafiks Interesser. Jeg tror derfor, at vi maa tage noget mere Hensyn dertil, end vi hidtil have gjort. Arbejderspørgsmaalet vil, ved at vi kultivere Landet, ved at vi opdyrke og beplante Heden, ved at vi lægge Mergelbaner an, hvor de kunne faas, faae et godt Stød fremad. Jeg hører ikke til dem, der med Glæde se paa, at de bedste eller bedre Arbejdskræfter rejse bort fra Landet for at tage Vopæi i andre Verdensdele. Jeg ønsker, at vi overhovedet selv skulle udvilde vore Hjelpeilder, dels ved Havneanlæg og dels Jernbaneanlæg, og utvivlsomt vil Opdyrkingen af vor Hede i høi Grad bidrage til, at vore bedre Kræfter ikke behøve at tage bort til fremmede Verdensdele. Det er Kræfter, der gaa tilspilde for Nationen, hvad vi skulle undgaa. Naar jeg ser hen til de almindelige Trafikforhold og ser hen til den Betydning, som den Linie der lægges